

at overvælde Betænelighederne, hentede fra, hvad jeg i alt Fald forstaaer ved Retfærdighed. Men saa skal det altsaa staa i den højtærede Ministers Magt at sige Ja eller Nej. Lovforslaget gaar jo kun ud paa en Bemyndigelse, og jeg indrømmer, det kan ikke gaa ud paa meget andet, naar man skal nøjes med en enkelt Paragraf og ikke udarbejder Lovforslaget ganske anderledes, end det er udarbejdet. I Motiverne staaer der jo nemlig, hvad der er ganske rigtigt, og hvad jeg ogsaa her nu har omtalt, at en meget stor Del af de 14 eller 15,000 Tdr. Land, som der i det hele taget her kan være Tale om at skyld-sætte, mener man dog ikke, man ret vel, i alt Fald indtil videre, kan sætte i Skyld paa Grund af de overordentlig store Bekostninger, som der har været ved deres Udtørring, de overordentlig store Kapitaler, der maaske ere gaaede tabt eller den overordentlig store Udgift, som endnu og for mange Tider vil udkræves for at holde dem tørre. Den højtærede Minister vil der faa Afgørelsen i sin Haand, og denne Afgørelse vil være af ganske overordentlig Betydning for vedkommende; thi det er jo ikke saaledes, som den ærede Taler, der nu sidst havde Ordet, udtalte, i hvert Fald ikke i de fleste Tilfælde, at vedkommende Ejer af disse Arealer sidder og nyder store Indtægter — ja store Bruttoindtægter nyde de ganske vist almindeligvis, men Nettoindtægterne turde være ganske overordentlig smaa, og jeg kan ikke se rettere, end at den højtærede Minister i mange Tilfælde vil komme til at staa over for den ubehagelige Situation at skulle sige nej til de øvrige Anmodninger fra de vedkommende Kommunalbestyrelser om at faa det og det større Terrain sat i Skat — hvad der kan være overordentlig behageligt baade for Sognet og Amtskommunen — af Hensyn til, at vedkommende Besidder af den udtørrede Sø saa nødvendigvis kommer til at gaa fra Ejendommene i det Øjeblik, Skatten paalægges, eller, hvis det er et Selskab, dette saa nødvendigvis maa overlade det til Kreditorerne at føre Sagen videre. Jeg tror ikke, at det vil være en behagelig Stilling for den højtærede Minister at komme i, hvis han faar dette Lovforslag gennemført. Nu kan jeg jo ikke vide, hvoryidt denne Lov bliver gennemført, men jeg vil dog alligevel tillade mig at anmode det ærede Udvalg, som maatte blive nedsat om denne Sag, i alt Fald at undersøge og faa Oplysninger fra Regeringen om disse forskellige Arealers Udtørring, om de Indtægter, de virkelig give i Forhold til de

Kapitaler, der ere anvendte paa dem; thi derved kunne de paagældende dog i det mindste blive hørte, og inden man begynder at flaa Huden mere eller mindre af Folk, vilde det dog i alt Fald være en billig Fordring at lade dem skribe først. Der har tidligere været talt om denne Sag, og det er ganske rigtigt, at der for nogle Aar siden, som der staaer i Motiverne, var Forslag oppe i Landstinget, og at der der, jeg tillader mig dog at tro ved en tilfældig Afstemning, blev vedtaget en Paragraf paa den da i Landstinget liggende Lov om den mellemkommunale Beskatning. Den Gang blev der søgt at indvirke paa den daværende Regering fra de vedkommende Ejeres Side, og man fik den Gang Opfattelsen af, at Regeringen vel ikke vilde modsætte sig et saadant Forslags Fremkomst og Gennemførelse, naar det endelig blev foretaget, i omtalte kommunale Lov eller paa anden Maade af begge Rigsdagens Afdelinger, men at man dog indtil da vilde stille Sagen i Bero fra Regeringens Side. Derfor gjorde man jo heller ikke videre Skridt, man samlede sig ikke sammen, man søgte ikke nærmere at overbevise Rigsdagens Afdelinger om det mindre retfærdige i det, man her vilde gøre. Det forekommer mig dog, at det mindste, man kunde forlange, var, at man ikke lader denne Sag nu komme over vedkommende Søejere som et Lyn fra klar Himmel, hvorpaa de umulig kunne have været forberedte. Det gør ikke Retfærdigheden større, og det gør ikke den Stemning lysere, som nødvendigvis maa opstaa hos de faa, som det gaar ud over til Fordel for de mange, thi Kommunerne ere jo de mange, og deres Beboere ere jo de mange i Forhold til de faa, der have udtørrede Arealer. Disse have og maa have den bestemte Tro, at man her udtager en enkelt Klasse Borgere og lader dem beskattes uden tilstrækkelig retfærdiggørende Grund, thi som jeg for tredje Gang skal sige, der er ingen Grund til at tage de udtørrede Søer fremfor udtørrede Kær og opdyrkede Moser. Hermed skal jeg slutte, idet jeg anbefaler det eventuelle Udvalg dog at tage det Hensyn, at man søger at faa alle de Oplysninger, der kunne faas. Sely om Følgen deraf skulde blive, at der ikke kom nogen Lov ud af det i Aar — det vilde jo sandsynligvis blive Følgen — tror jeg ikke, at den højere Retfærdighed vilde græde derover.

Krabbe: Ogsaa hos mig har det foreliggende Forslag vakt forskellig Betænelighed. De Betæneligheder, der